

Η Αγάπη στη ζωή των μοναχών.

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Η αγάπη προς το Θεό και η ένωση διά μέσου αυτής με αυτόν αποτελεί κατά τον Παλαμά και τους μυστικούς θεολόγους της Ανατολής τον πρώτο και τον έσχατο σκοπό της κατά Χριστόν ζωής κάθε πιστού. Σημείο της αγάπης αυτής είναι η εκπλήρωση των εντολών του αγαπημένου. Όταν ο άνθρωπος τελειωθεί στην αγάπη προς τον Θεό, τότε διαθέτει και την τέλεια και ειλικρινή αγάπη προς τον πλησίον. Κατά τον Ευάγριο τον Ποντικό «μοναχός εστιν ο πάντων χωρισθείς και πάσι συνηρμοσμένος». Χωριζόμενος ο άνθρωπος από τον κόσμο και ενούμενος με τον Θεό βρίσκει σαυτόν τα πάντα, συνεπώς δε και τον πλησίον. Άλλωστε η τέλεια αγάπη προς τον πλησίον θεωρείται σημείο της τελειώσεως κατά Θεόν του μοναχού. Αυτός ο παράδοξος ανθρωπισμός, σύμφωνα με τον οποίον ο πλησίον αναζητείται στον Θεό, «κατ' εικόνα» του οποίου και δημιουργήθηκε, δίνει ασφαλώς νέο προσανατολισμό στην εκδήλωση της αγάπης προς τον πλησίον. Εδώ

πλέον δεν έχουμε την κλασική οδό, με την οποία το εγώ διά του πλησίον οδηγείται προς τον Θεό, αλλά νέο δρόμο, με τον οποίον το εγώ αναφέρεται απ' ευθείας σ' αυτόν, για να βρεί σ' αυτόν και τον πλησίον. Στην περίπτωση αυτή δεν χρησιμοποιείται η εικόνα ως μέσον ανυψώσεως προς το αρχέτυπο, αλλά επιχειρείται η άμεση ανύψωση προς αυτό, ώστε να μπορεί στη συνέχεια να θεωρείται ορθά και η εικόνα. [\(περισσότερα...\)](#)